

ROSA MARINA.

DOOR

MELATI VAN JAVA.

XIV.

Den volgenden morgen kreeg Marie een brief; voor 't eerst in al dien tijd dat zij bij mevrouw Zandberg woonde.

Het was een witte enveloppe en er stond alleen op:

Aan mejuffrouw Marie, ten huize van mevrouw Zandberg.

Plantage Middenlaan.

De keukenmeid had dien brief aangenomen en vertelde de bijzonderheid dadelijk aan mevrouw, en ook dat Marie zoo'n kleur kreeg toen zij haar dien overreikte.

„Nu heb je ook krispendensie” had de kindermeid gezegd, „'t is zeker van iemand, die kennis met je wil maken.”

Marie stak den brief in den zak en ging voort met haar werk.

„Of is 't van een oude kennis?” vroeg de nieuwsgierige kameraad.

„Hoe kan ik 't weten als ik den brief niet gelezen heb?” vroeg zij terug.

„Maak hem dan open?”

„Ik heb den tijd wel!”

Woordelijk werd dit gesprek aan mevrouw overgebracht, en deze besloot Marie goed te surveilleeren; 't stond bij haar vast dat de brief van Emile moest zijn.

Marie opende de enveloppe eerst toen zij boven alleen op haar kamertje was en de deur goed gesloten had; haar vingers beefden toen zij er een correspondentiekaart uit trok, waarop deze regels stonden:

„Ik vertrouwde mijn oogen gisteravond niet. Ik moet je spreken; als ik van avond kom, zeg dan waar dit gebeuren kan en anders schrijf me. Je weet mijn adres.

F. v. H.

Zij sloot de kaart weer in de enveloppe en bergde toen beiden weg; een vastberaden trek had zich om haar lippen gegrift. 's Avonds na het eten werd er gebeld; Marie opende de deur en Frank kwam binnen.

„Heb je mijn brief ontvangen en wat is 't antwoord?” vroeg hij haastig.

„Niets” antwoordde zij.

„Daar neem ik geen genoegen mee; ik moet je ergens vrij kunnen spreken. Morgenavond, in een melkinrichting.”

„Ik wil 't niet. Er valt niets te spreken!”

En snel aan de deur van de huiskamer tikkend, diende zij aan.

„Mijnheer Van Haeren.”

Frank beet zich op de lippen; hij trad binnen en Marie ging de trap af naar de keuken, beneden in het sousterrein.